

STEPHENIE
MEYER

Lună nouă

Traducere din limba engleză
de Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

PALADIN

*Pentru tatăl meu, Stephen Morgan...
Nimeni nu mi-a acordat vreodată atât
sprijin necondiționat și plin de dragoste
așa cum ai făcut-o tu. Și eu te iubesc.*

„Aceste patimi oarbe n-au norocul
Să țină mult: ca pulberea, ca focul,
Se mistuie la-întâia sărutare
Și are-ades' o jalnică urmare.”
Romeo și Julieta, actul II, scena VI¹

¹ William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, editura Pandora-M, 2002, traducere de Ștefan Octavian Iosif.

PREFAȚĂ

Mă simțeam de parcă eram prinsă într-unul dintre coșmarurile alea îngrozitoare, în care trebuie s-alergi, s-alergi până îți dai duhul, dar nu-ți poți face corpul să se miște îndeajuns de repede. Picioarele păreau să mi se miște tot mai încet în timp ce mă luptam să-mi fac drum prin mulțimea densă, însă acele ceasului uriaș nu păreau să încetinească. Cu o forță neîndurătoare și nepăsătoare, se învârteau inexorabil spre sfârșit – spre sfârșitul tuturor lucrurilor.

Dar acesta nu era un vis, și, spre deosebire de coșmar, nu alergam să-mi salvez *mic* viața; goneam să salvez ceva infinit mai prețios. Astăzi, propria mea viață însemna puțin pentru mine.

Alice spusese că erau șanse mari să murim amândouă azi aici. Poate că rezultatul ar fi fost altul dacă ea n-ar fi fost prizoniera soarelui strălucitor; numai eu eram liberă să alerg pentru a traversa piața aceasta aglomerată și luminoasă.

Și nu puteam alerga îndeajuns de repede.

Astfel că nu-mi păsa că eram înconjurată de dușmanii noștri incredibil de periculoși. Când ceasul a început să bată ora fixă, vibrând sub tălpile picioarelor mele lente, am știut că ajunsesem prea târziu – și m-am bucurat că ceva însetat de sânge aștepta în umbră. Pentru că eșuasem în misiunea mea, nu mai aveam nicio dorință să trăiesc.

Ceasul a bătut din nou, iar soarele își arunca razele exact din centrul cerului.

Capitolul 1

Petrecerea

Eram nouăzeci și nouă la sută sigură că visam.

Motivele pentru care eram atât de sigură erau că, mai întâi, stăteam într-o baie de lumină solară – genul de soare puternic și orbitor care nu bătea niciodată asupra noului meu oraș de rezidență ploios, Forks, statul Washington –, iar în al doilea rând, pentru că mă uitam la bunica mea, Marie. Bunica murise de șase ani, așa că acesta era un argument solid în favoarea teoriei visului.

Bunica nu se schimbase prea mult; fața ei arăta exact așa cum mi-o aminteam. Pielea îi era moale și îmbătrânită, șifonată în mii de riduri minuscule care se lipeau delicat de oasele de dedesubt. Ca o caisă uscată, dar înconjurată de un norișor de păr des și alb.

Gurile noastre – a ei într-o strâmbătură zbârcită – s-au deschis, simultan, într-o jumătate de zâmbet surprins. Se pare că nici ea nu se așteptase să mă vadă.

Eram pe punctul de a-i adresa o întrebare; aveam atât de multe – ce căuta ea aici în visul meu? Ce făcuse în ultimii șase ani? Bunicul era bine, se găsiseră unul pe celălalt acolo unde erau? –, dar ea a deschis gura în același timp cu mine, așa că m-am oprit ca să înceapă ea prima. A tăcut, apoi am zâmbit amândouă de micul moment stânjenitor:

— Bella?

Nu bunica mă strigase pe nume, astfel că amândouă ne-am întors să vedem cine ni se alătura. Nu trebuia să mă uit ca să știu cine era; aș fi recunoscut oriunde vocea aceea – aș

fi recunoscut-o și i-aș fi răspuns, indiferent dacă aș fi fost trează sau adormită... sau chiar moartă, pariez. Era vocea pentru care aș fi trecut prin foc sau, mai puțin dramatic, aș fi trecut prin bălți în fiecare zi prin ploaia rece și neîncetată.

Edward.

Deși eram încântată să-l văd – conștientă sau nu – și, deși eram aproape sigură că visam, m-am panicat când Edward a pășit spre noi prin soarele arzător.

M-am panicat pentru că bunica nu știa că eram îndrăgostită de un vampir – nimeni nu știa asta – și cum i-aș fi putut explica faptul că razele strălucitoare ale soarelui se răsfrângeau din pielea lui într-o mie de curcubeie de parcă ar fi fost făcută din cristal sau diamant?

Ei bine, bunico, poate t-ai remarcat că prietenul meu sclipește. E pur și simplu reacția lui naturală la soare. Nu-ți face griji...

Dar ce făcea el? Singurul motiv pentru care locuia în Forks, cel mai ploios loc din lume, era că putea să iasă la lumina zilei fără să dezvăluie secretul familiei sale. Și totuși, iată-l că venea, pășind grațios spre mine – cu cel mai frumos zâmbet pe fața lui de înger – de parcă eram singură acolo.

În secunda aceea, mi-am dorit ca eu să nu fi fost singura excepție la talentul lui misterios; de obicei eram recunoscătoare că sunt singura persoană ale cărei gânduri nu le putea auzi la fel de limpede ca și cum ar fi fost rostite cu voce tare. Dar acum îmi doream să mă audă și pe mine, ca să perceapă avertismentul pe care îl urlam în minte.

M-am uitat panicată spre bunica și am văzut că era prea târziu. Tocmai întorcea capul să se uite la mine, cu ochii la fel de alarmați ca și ai mei.

Edward – zâmbind în continuare atât de frumos, încât simțeam de parcă inima mi se va dilata și va exploda prin piept – și-a pus brațul după umerii mei și s-a întors s-o privească pe bunica.

Expresia bunicii m-a surprins. În loc să fie îngrozită, mă privea cu sfială de parcă ar fi așteptat o muștruluiială. Și stătea într-o poziție stranie – cu un braț întins în mod ciudat

departe de corp, apoi curbat prin aer. De parcă l-ar fi ținut în jurul cuiva pe care nu-l puteam vedea, cineva invizibil...

Abia atunci, când am privit în ansamblu, am observat uriașa ramă aurită ce încadra silueta bunicii. Neînțelegând, am ridicat mâna cu care nu-l țineam pe Edward și am întins-o înainte s-o ating. Bunica mi-a copiat întocmai mișcarea, ca într-o oglindă. Dar acolo unde trebuiau să se întâlnească degetele noastre nu era decât sticlă rece...

Cu un salt amețitor, visul meu s-a transformat abrupt într-un coșmar.

Acolo nu era bunica.

Acolo eram eu. Eu într-o oglindă. Eu – bătrână, ridată și ofilită.

Edward stătea lângă mine, fără să se reflecte în oglindă, dureros de chipeș și pentru totdeauna de șaptesprezece ani.

– La mulți ani, a șoptit el.

M-am trezit speriată – pleoapele mi s-au deschis larg –, gâfâind. Lumina gri și palidă, lumina familiară a unei dimineți înnoirate, a luat locul soarelui orbitor din visul meu.

„Doar un vis”, mi-am spus. „A fost doar un vis.” Am inspirat adânc și am tresărit din nou când s-a declanșat alarma deșteptătorului. Micul calendar din colțul ceasului m-a informat că azi era 13 septembrie.

Doar un vis, dar îndeajuns de profetic, cel puțin într-un fel. Astăzi era ziua mea de naștere. Împlineam în mod oficial optsprezece ani.

Luni de zile îmi fusese groază de ziua asta.

Toată vara – cea mai fericită vară din viața mea, cea mai fericită vară din viața oricui, cea mai ploioasă vară din istoria peninsulei Olympic – data aceasta fatidică stătuse la pândă, să mă ia prin surprindere, așteptând să dea buzna.

Iar acum că venise, era și mai rău decât mă temusem că va fi. Eram mai bătrână – o simțeam. Cu fiecare zi îmbătrâneam tot mai mult, dar acum era altfel, era mai rău, era măsurabil. Aveam optsprezece ani.

Iar Edward nu va avea niciodată optsprezece ani.

Când m-am dus să mă spăl pe dinți, am fost surprinsă că fața din oglindă nu se schimbase. M-am analizat bine în căutarea unor semne de riduri amenințătoare pe pielea mea albă. Singurele cute se aflau pe frunte și știam că dacă aș reuși să mă relaxez puțin, ar dispărea. Dar nu puteam. Sprâncenele îmi stăteau fixe într-o linie de îngrijorare deasupra ochilor câprui neliniștiți.

„A fost doar un vis“, mi-am reamintit eu. Doar un vis... dar și cel mai rău coșmar al meu.

Am sărit peste micul dejun, grăbită să ies din casă cât mai repede. N-am putut să-l evit de tot pe tata, așa că a trebuit să mă prefac pentru câteva minute că sunt veselă. Am încercat din tot sufletul să par încântată de cadourile pe care-l rugasem să *nu* mi le cumpere, dar de fiecare dată când trebuia să zâmbesc, simțeam că eram pe punctul să izbucnesc în plâns.

M-am strădui să mă adun în drum spre școală. Imaginea bunicii – *refuzam* s-o consider imaginea mea – îmi era greu de îndepărtat din minte. Nu puteam simți nimic în afară de disperare, până am oprit mașina în parcare cunoscută din spatele liceului Forks și l-am observat pe Edward sprijinit de Volvo-ul lui argintiu lustruit, ca un omagiu de marmură adus unui zeu păgân al frumuseții demult uitat. Era mai frumos decât în vis. Și m-aștepta acolo *pe mine*, la fel ca în fiecare zi.

Disperarea s-a evaporat pentru moment; a fost înlocuită de uimire. Eram împreună de jumătate de an și mie tot nu-mi venea să cred că meritam norocul incredibil care dăduse peste mine.

Lângă el se afla sora lui, Alice, care tot pe mine m-aștepta.

Bineînțeles că Edward și Alice nu erau de fapt rude (în Forks se știa că toți frații familiei Cullen fuseseră adoptați de doctorul Carlisle Cullen și de soția lui, Esme, ambii fiind evident mult prea tineri ca să aibă copii adolescenți), dar pielea lor avea exact aceeași nuanță palidă, ochii lor aveau aceeași tentă aurie ciudată, încercânați de aceleași umbre ca niște vânătași. Chipul Alicei, la fel ca al lui Edward, era de asemenea extrem de frumos. Pentru cunoscători – așa ca mine – asemănările acestea anunțau ce erau ei de fapt.

Când am văzut-o pe ea așteptându-mă acolo – cu ochii câprui strălucind de nerăbdare și cu un pachetel argintiu în mâini –, m-am încruntat. Doar îi spuseseam că nu voiam nimic, dar nimic, niciun cadou sau măcar atenție de ziua mea. În mod clar, dorințele îmi erau ignorate.

Am trântit portiera camionetei mele Chevrolet model 1953 – și o ploaie de particule de rugină a căzut pe trotuarul ud – și am pornit încet spre locul unde mă așteptau. Alice a sărit în întâmpinarea mea, cu fața delicată strălucindu-i sub părul negru țepos:

– La mulți ani, Bella!

– Sst! am rostit printre dinți, uitându-mă prin parcare ca să mă asigur că n-o auzise nimeni.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era o sărbătorire a sumbrului eveniment.

Ea m-a ignorat.

– Vrei să deschizi cadoul acum sau mai târziu? m-a întrebat nerăbdătoare în timp ce ne îndreptam spre Edward.

– Fără cadouri, am protestat mormăind.

A părut că și-a dat seama, în sfârșit, de dispoziția mea.

– Bine... să-nțeleg că rămâne pe mai târziu. Ți-a plăcut albumul de la mama ta? Și aparatul foto de la Charlie?

Am oftat. Normal că știa ce cadouri promiseseam. Edward nu era singurul din familia lor cu puteri neobișnuite. Probabil că Alice „văzuse” ce aveau de gând să-mi ia părinții imediat ce se hotărâseră ei înșiși.

— Da. Sunt super.

— *Eu* personal cred că-i o idee frumoasă. Că doar o dată în viață ești în ultimul an de liceu. Măcar să immortalizezi momentul.

— Dar *tu* de câte ori ai fost în ultimul an de liceu?

— Asta-i altceva.

Am ajuns la Edward, care a întins mâna după a mea. I-am prins-o nerăbdătoare, uitând pentru o clipă de dispoziția mea morocănoasă. Pielea îi era netedă, tare și foarte rece, ca de obicei. Mi-a strâns cu delicatețe degetele. M-am uitat în ochii lui limpezi de culoarea topazului și inima mi s-a strâns, de asemenea, într-un mod mai puțin delicat. El a zâmbit din nou la auzul bățăilor neregulate ale inimii mele.

Și-a ridicat mâna liberă și și-a trecut degetul rece peste buzele mele atunci când a spus:

— După cum am stabilit, nu am voie să îți urez la mulți ani, corect?

— Da. Corect.

Nu aș fi putut niciodată să imit cursivitatea pronunției lui formale și perfecte. Era ceva ce puteai învăța doar cu un secol în urmă.

— Verificam doar. Și-a trecut mâna prin părul castaniu ciufulit. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit. Celor mai mulți oameni pare să le placă zilele de naștere și cadourile.

Alice a răs cristalin, ca un clopoțel în bătaia vântului.

— Normal c-o să-ți placă. Toată lumea trebuie să fie drăguță cu tine azi și să-ți facă pe plac, Bella. Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

Fusese o întrebare retorică.

— Să îmbătrânesc, am răspuns eu, dar vocea nu mi-a ieșit atât de fermă cum intenționasem.

Lângă mine, zâmbetul lui Edward s-a strâns într-o linie aspră.

— La optsprezece ani ești foarte bătrână, a spus Alice. Femeile nu așteaptă de obicei până la douăzeci și nouă de ani să se întristeze la zilele de naștere?

— Sunt mai bătrână decât Edward, am mormăit eu.

Edward a oftat.

— Oficial, a spus ea menținând un ton relaxat. Doar cu un anișor, totuși.

Bineînțeles, dacă aș fi fost sigură de viitorul pe care mi-l doream, sigură că voi fi alături de Edward, Alice și restul familiei Cullen pentru totdeauna (de preferat fără să fiu o bătrânică zbârcită), atunci un an sau doi în plus sau în minus n-ar fi contat așa mult pentru mine. Dar Edward se împotrivea ferm oricărui viitor care m-ar fi schimbat. Orice viitor care m-ar fi făcut ca el – care m-ar fi făcut, de asemenea, nemuritoare.

Un impas, îl numise el.

Sinceră să fiu, nu reușeam să văd lucrurile prin prisma lui. Ce era așa interesant în mortalitate? Să fii vampir nu părea ceva chiar îngrozitor – cel puțin nu în felul în care se comportau membrii familiei Cullen.

— La ce oră vii la noi acasă? a continuat Alice, schimbând subiectul.

Judecând după expresia feței sale, avea de gând să facă exact genul de chestie pe care sperasem s-o evit.

— Nu știam c-aveam în plan să merg acolo.

— Oh, fii rezonabilă, Bella! s-a plâns ea. Sper că n-ai de gând să ne strici așa tot cheful, nu?

— Credeam că de ziua mea toată lumea trebuie să-mi facă *mic* pe plac.

— O iau de la Charlie imediat după ore, i-a spus Edward, ignorându-mă cu desăvârșire.

— Lucrez azi, am protestat eu.

— Nu lucrezi de fapt, mi-a răspuns Alice triumfătoare. Am vorbit deja cu doamna Newton și o să faceți schimb. Vineri o să faci tura ei la magazin. A spus să-ți transmit „La mulți ani”.

— Eu... tot nu pot să vin, m-am bălbăit, încercând să nascocesc o scuză. De fapt, nu m-am uitat încă la *Romeo și Julieta* pentru ora de engleză.

Alice a pufnit.

— Știi *Romeo și Julieta* pe de rost.

— Dar domnul Bertly a spus că trebuie s-o vedem jucată pentru a o aprecia la adevărata ei valoare – așa cum a vrut Shakespeare să fie interpretată.

Edward a dat ochii peste cap.

— Ai văzut filmul deja, mi-a întors-o Alice.

— Dar nu versiunea din 1960. Domnul Bertly a spus că-i cea mai bună.

În cele din urmă, Alicei i-a pierit zâmbetul de pe față și m-a privit cu asprime.

— Ai putea să-mi ușurezi sau să-mi îngreunezi treaba, dar într-un fel sau altul...

Edward i-a întrerupt amenințarea.

— Liniștește-te. Dacă Bella vrea să se uite la film, poate să o facă. E ziua ei.

— În sfârșit, am adăugat eu.

— O aduc pe la șapte, a continuat el. Astfel o să ai și tu mai mult timp să pui lucrurile la punct.

Alice a râs cristalin din nou.

— Sună bine. Ne vedem diseară, Bella! O să fie distractiv, ai să vezi.

Zâmbetul larg i-a expus toți dinții strălucitori și perfecți, după care m-a sărutat pe obraz și a plecat în pași de dans spre prima ei oră înainte să apuc să-i răspund.

— Edward, te rog, am început să mă milogesc, dar el mi-a închis gura punându-mi un deget rece pe buze.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta. Întârziem la oră.

Nimeni nu s-a mai oboșit să se uite la noi când ne-am așezat pe locurile noastre obișnuite din spatele clasei (acum făceam aproape toate cursurile împreună – era incredibil câte favoruri putea obține Edward de la secretare). Eu și el eram împreună de prea mult timp ca să mai fim subiect de bârfă. Nici măcar Mike Newton nu s-a mai oboșit să-mi arunce privirea aceea posomorâtă care mă făcea să mă simt ușor